

ко! азъ не са боиж да вы нарекж тѣй; злополучіето дѣто не можж да намѣриж сжщія си баща, и добринѣ които показате кѣмъ мене, даватъ ми право да употребиж кѣмъ васъ едно име толкози почетно. Татко мой, мой любезный татко, отново вы виждамъ! дано да можяхъ тѣй да видиж и баща си Одиссея! И ако бы имало нѣщо което да ма утѣши за неговото лишеніе то е дѣто намѣрвамъ въ васъ единъ другий баща.“

На тѣзи думы Несторъ не можж да удържи сълзѣтъ си; и той са облада отъ тайна радость като гледаше сълзѣтъ на Телѣмаха които са роняхж съ една чудна прелестъ по странѣтъ му. Красотата, кротостѣта и благородната смѣлость на този непознатъ момѣкъ, който безъ никое предзапазванѣ преминж презъ толкози неприятелискы войскы, очудихж сичкытъ съюзници. „Дали не е той сынъ, думажж тѣ, на тогози стареца който доде да са разговори съ Нестора? Безъ сумнѣніе, сжщѣтата мѣдрость са проевява въ двата противуположны възраста на живота. Въ едина тя едва цѣвти, въ другѣя тя приноса изобилно найздрѣлытъ плодове.“

Менторъ, който осѣти удовлетвѣіе отъ нѣжността съ която Несторъ прие Телѣмаха, въсползова са отъ туй честито расположение. „Ето, рече му той, сынѣтъ на Одиссея, толкози възлюбленныя на цѣла Гръція, и толкози желанныя на васъ самытъ, о мѣдрый Несторе! ето го, оставямъ ви го като залогъ и като найдрагоцѣнно поручителство което бы могло да ви са даде за върното испълненіе на обѣщаніята на Идоменея. Выи познавате добръ че азъ никога не быхъ пожелалъ щото пагубата на сына да послѣдува тѣзи на баща му, и щото злочестата Пенелопа да може единъ день да укори Ментора че е жертвовалъ сына и на славолубіето на новыя царь Салентскый. Съ този заложникъ, който е дошълъ самоволно да са предложж, и когото боговетѣ, любители на мира, ви проваждатъ, наченвамъ, о мѣжи, събраны тука отъ толкози народы, и ви предлагамъ условіята на единъ миръ за сѣкогы оздравенъ и пенарушимъ.“

Като са чу думата миръ, голѣмъ шумъ са подигнж по сичкытъ редове. Сичкытъ различни народы трепяхж отъ гнѣвъ и мысляхж че сѣко отлаганѣ на боя